

Ellentétes a munkaidő-szervezésről szóló irányelvvel az olyan nemzeti szabályozás, amely a fizetett éves szabadsághoz való jogot legalább tíz nap tényleges munkavégzéstől teszi függővé

E jog nem sérülhet akkor sem, ha a munkavállaló megfelelően igazolt betegszabadságon van akár betegség, akár pedig a munkahelyen vagy máshol bekövetkezett baleset következtében

A munkaidő-szervezésről szóló irányelv¹ 7. cikke kötelezi a tagállamokat az annak biztosításához szükséges intézkedések megtételére, hogy a nemzeti jogszabályoknak megfelelően minden munkavállalót legalább négy hét éves szabadság illessen meg.

M. Dominguez 2005. novemberében a lakóhelye és a munkahelye között úti balesetet szenvedett. E baleset következtében 2005. november 3-ától 2007. január 7-éig fel volt mentve a munkavégzés alól. Francia bíróság előtt keresetet indított annak érdekében, hogy biztosítsák számára az ezen időszakra járó 22,5 nap szabadságot, amelyet a munkáltatója, a Centre informatique du Centre Ouest Atlantique (CICOA) nem adott ki neki, másodlagosan pedig annak érdekében, hogy fizessenek számára 1970 euró összegű ellentételezést. M. Dominguez ugyanis azt állítja, hogy az úti baleset olyan üzemi balesetnek minősül, amelyre ugyanazok a szabályok vonatkoznak, mint az utóbbira. M. Dominguez szerint azt az időtartamot, amelynek során a munkaszerződését az úti baleset következtében felfüggesztették, a fizetett szabadságának számítása szempontjából tényleges munkavégzéssel töltött időnek kell tekinteni. Mivel pervesztes lett, M. Dominguez felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő.

A Cour de cassation (Franciaország) azt kérdezi a Bíróságtól, hogy összeegyeztethető-e az irányelvvel az a francia szabályozás, amely egyrészt a fizetett éves szabadsághoz való jog keletkezését attól a feltételtől teszi függővé, hogy a munkavállaló legalább tíz napig (illetve a 2008 februárja előtt hatályos szabályozás értelmében egy hónapig) ugyanannál a munkáltatónál munkát végzett a (főszabály szerint egy év tartamú) referencia-időszak során. Másrészt a francia szabályozás tényleges munkavégzési időszakként ismeri el azokat az időszakokat, amelyek során a munkaszerződés teljesítését felfüggesztették többek között üzemi baleset miatt, anélkül hogy az úti balesetet említene.

A Bíróság a mai napon hozott ítéletében először is megállapítja, hogy az irányelvet akként kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti rendelkezés, amely a fizetett éves szabadsághoz való jogot a referencia-időszak alatt legalább tíz nap (vagy egy hónap) tényleges munkavégzéssel töltött időtől teszi függővé.

A Bíróság emlékeztet arra, hogy a fizetett éves szabadsághoz való jogot az uniós szociális jog különleges fontossággal bíró elvének kell tekinteni, amelytől nem lehet eltérni, és amelynek a nemzeti hatóságok általi érvényesítése csak az irányelvben kifejezetten meghatározott korlátok között történhet. Jóllehet a tagállamok a belső szabályozásuk keretében meghatározhatják a fizetett éves szabadsághoz való jog gyakorlási és alkalmazási feltételeit, a valamennyi munkavállaló számára kifejezetten biztosított e jognak a keletkezését nem köthetik semmilyen feltételhez, magát a létrejöttét pedig nem zárhatják ki.

¹ A munkaidő-szervezés egyes szempontjairól szóló, 2003. november 4-i 2003/88/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 299., 9. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 4. kötet, 381. o.).

Másfelől a Bíróság megerősíti, hogy az irányelv nem tesz különbséget a referencia-időszak során betegszabadság miatt távol lévő munkavállalók, illetve az említett időszak során ténylegesen munkát végző munkavállalók között². Ebből következik, hogy a megfelelően igazolt betegszabadságon lévő munkavállalók tekintetében az irányelv által valamennyi munkavállaló számára biztosított, fizetett éves szabadsághoz való jogot a tagállamok nem rendelkezhetik alá azon feltételnek, mely szerint a munkavállalónak a referencia-időszak során ténylegesen munkát kellett végeznie.

Másodszor, a Bíróság megállapítja, hogy a nemzeti bíróságok a belső jog alkalmazása során kötelesek e jogot úgy értelmezni, hogy a lehető legteljesebb mértékig figyelembe veszik az irányelv szövegét és célját. Az irányelv teljes érvényesülésének biztosítása érdekében a nemzeti bíróság feladata megvizsgálni, hogy kialakíthatja-e a belső jog olyan értelmezését, amely lehetővé teszi, hogy a munkavállaló úti baleset miatti távollétét az üzemi baleset miatti távolléttel azonos módon ítélje meg. Ezzel összefüggésben a Bíróság hangsúlyozza, hogy az irányelv szerint a valamennyi munkavállalót megillető fizetett éves szabadsághoz való jog akkor sem sérülhet, ha e munkavállaló a munkahelyen vagy máshol bekövetkezett baleset következtében, vagy pedig bármilyen természetű vagy eredetű betegség következtében a referencia-időszak során betegszabadságon volt.

Arra az esetre, ha a nemzeti jognak az irányelvvvel összhangban álló ilyen értelmezése mégsem lehetséges, a nemzeti bíróságnak meg kell vizsgálnia, hogy a M. Dominguezhez hasonló helyzetben lévő munkavállaló hivatkozhat-e közvetlenül az irányelvre. Ezzel összefüggésben a Bíróság mindenekelőtt megállapítja, hogy az irányelv rendelkezései tartalmukat tekintve feltétlennek és kellően pontosnak tűnnek ahhoz, hogy a magánszemélyek a nemzeti bíróságok előtt hivatkozhassanak azokra a tagállamokkal szemben. Továbbá, mivel a jogalanyok magánszemélyekkel szemben nem hivatkozhatnak közvetlenül valamely irányelvre, a nemzeti bíróság feladata megvizsgálni, hogy az irányelvre lehet-e hivatkozni a CICOA-val szemben attól függően, hogy az milyen minőségben jár el (magánjogi vagy közjogi szervezetként). Amennyiben lehet hivatkozni az irányelvre a CICOA-val szemben, a nemzeti bíróságnak az irányelvvvel ellentétes valamennyi nemzeti rendelkezést figyelmen kívül kell hagynia.

A fentiek hiányában M. Dominguez az állam felelősségére alapított keresetet indíthat annak érdekében, hogy adott esetben kártérítést kapjon az őt annak következtében ért kárért, hogy megsértették a fizetett éves szabadsághoz való, az irányelvből eredő jogát³.

Harmadszor, a Bíróság úgy ítéli meg, hogy az irányelv lehetővé teszi a tagállamoknak, hogy a betegség okától függően eltérő időtartamú fizetett éves szabadságot állapítsanak meg, azzal a feltétellel, hogy ez az időtartam megegyezik az irányelv által biztosított négy hetes minimummal, vagy meghaladja azt.

EMLÉKEZTETŐ: Az előzetes döntéshozatali eljárás lehetővé teszi a tagállami bíróságok számára, hogy az előttük folyamatban lévő jogvita keretében az uniós jog értelmezésére vagy valamely uniós jogi aktus érvényességére vonatkozó kérdést terjesszenek a Bíróság elé. A Bíróság nem dönti el a tagállami bíróság előtti jogvitát. A nemzeti bíróság feladata, hogy az ügyet a Bíróság határozata alapján elbírálja. E határozat a tartalmilag hasonló kérdésben eljáró más nemzeti bíróságokat is köti.

A sajtó részére készített nem hivatalos kiadvány, amely nem köti a Bíróságot.

A kihirdetés napján az ítélet [teljes szövege](#) megtalálható a CURIA honlapon.

Sajtófelelős: Lehóczki Balázs ☎ (+352) 4303 5499

Az ítélet kihirdetésekor készített képfelvételek elérhetők: „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106

² A Bíróság [C-350/06.](#) és [C-520/06.](#) sz., Schultz-Hoff és társai egyesített ügyekben 2009. január 20-án hozott ítélete; lásd továbbá a [4/09.](#) sz. sajtóközleményt.

³ A Bíróság [C-6/90.](#) és [C-9/90.](#) sz., Francovich és társai egyesített ügyekben 1991. november 19-én hozott ítélete.